

LIBRIS

We know
books

Titlurile seriei:

The Frenchman (*Francezul*)

Gehenna (*Gheena*)

Weeds – în curs de apariție

MILLENNIUM

FRANCEZUL

Serie creată de
Chris Carter

Roman de ELISABETH HAND
după episodul TV scris de
Chris Carter, creatorul DOSARELOR X

LBRIS

We know
books

MILLENNIUM

CAPITOLUL 1

Stătea la mică distanță de alee, încovoiat în ploaia înghețată de februarie care sclipea pe trotuarul spart și făcea ca reclama de neon a clubului să semene cu un far stacojiu.

THE RUBY TIP
CEL MAI TARE BAR DIN SEATTLE
FETE PÎNĂ LA 2:00 AM

Citi cuvintele pentru a suta oară, cu gura întredeschisă, așa încât dinții de sus să i se înfigă în buză. Se strîmbă, ca și cum ar fi gustat ceva rînced, apoi își înfundă pe cap șapca de base-ball,

ca să se aperse de ploaie, traversă aleea și își croi drum spre ușa grea de oțel.

O muzică de duzină se revărsa pe holul întunecat. Vibra în același timp cu sîngele care-i pulsa în cap. Duhoarea de dezinfectant cu aromă de brad se amesteca amețitor cu fumul de țigară, parfumul și mirosul trupurilor excitate. Uși roșii și verzi încadrau coridorul de-o parte și de alta. Ici și colo, pe ușă se vedeau dîre de vopsea crăpată, mucuri de țigară, reclame mototolite: TIFFANEE BRIGHT: SUNĂ-MĂ 24 DE ORE DIN 24!!! SUSHI CHIEF: LA DOMICILIU. Se auzi un sunet înfundat cînd una dintre uși se deschise și se închise. Își ridică privirile și văzu o tînără cu păr negru și o haină mare de piele, care se îndrepta spre el, însoțită de sunetul tocurilor ei înalte pe linoleum. Se deschisera și alte uși. Bărbații treceau în tăcere unii pe lîngă alții. Privirile lor reci ca ploaia se revărsau asupra fetei. Bruneta își dădu părul pe spate, strînse buzele și evită privirile lor lacome. Pentru o clipă, bărbatul cu șapcă de base-ball rămase acolo, urmărind-o din priviri. Apoi se întoarse repede și dispăru în spatele uneia dintre ușile verzi.

Femeia își văzu de drum mai departe, cu mîinile în buzunare. Cînd ajunse la ghișeul de bilete, îi făcu cu mîna tînărului dinăuntru – Sammy, un băiat cumsecade, care nu agasa fetele și se străduia să le ferească de tipii mai ciudați.

– Am plecat, zise ea.

Sammy băgă un teanc de monede în sertar și își ridică ochii spre ea.

– Bine.

O văzu îndreptîndu-se spre ușă și tînînd-o deschisă, ca să dea voie unei siluete îmbrăcate cu o haină leoarcă de ploaie și cu niște blugi strîmți. Intră repede, cu capul în jos, ca să evite privirile clienților care mișunau pe hol.

– Ei, Tuesday, zîmbi Sammy, mîngîindu-și bărbița pe care și-o îngrijea de două săptămîni. Cum merge?

Tuesday ridică din umeri.

– Ce să-ți spun? Am venit.

– Foarte bine.

Sammy se răsuci pe scaun ca să discute cu următorul client.

– Vorbim mai tîrziu...

Tuesday o porni repede pe coridor, făcîndu-și loc cu coatele printre bărbații care se opreau să se

zgâiască la ea, și în cele din urmă deschise ușa garderobei dansatorilor. Fu întâmpinată de un fum gros și de ritmul trepidant al unui cântec interpretat de Nine Inch Nails, care răsuna din spatele altei uși, dinspre scenă. Două canapele uzate se aliniau lângă perete, sub niște afișe muzicale rupte și un poster promoțional al Centrului de Îngrijire a Sănătății pentru Femei din Puget Sound. Trei dansatoare în uniformă de lucru – bustier negru de piele, rochie roz, ca de păpușă, și pantaloni negri și mulați din satin – stăteau pe canapele și răsfoiau ultimul număr al revistelor cumpărate de Sammy. Își ridicară privirile când Tuesday se apropie de hainele așezate pe umerase și își luă costumul de noapte.

– Bună, Tues.

– Ți merge mai bine mașina?

– Uite niște cafea. Este proaspătă...

Tuesday încuviință din cap și zîmbi, în timp ce își atârna haina udă. Apoi începu să-și scoată puloverul cu model din plasă.

– Mulțumesc. Da, a fost doar o defecțiune electrică. Mecanicul mi-a reparat-o imediat și nu m-a costat decît patruzeci de dolari. Slavă Domnului...

În spatele ei se deschise ușa care dădea spre scenă și apără o blondă în bikini roșii și sutien asortat, cu fața scaldată de transpirație și fire de păr lipite de frunte.

– Bună, Calamity, o salută Tuesday. Cum merge?

– Bine.

Calamity se uită peste umăr și se îndreptă grăbită spre peretele opus, de care era fixat un telefon public, lângă o listă cu numere de telefon.

– Vreau să mă asigur că fata pe care am lăsat-o cu copilul n-a plecat.

Viri o monedă în aparat, formă numărul și se sprijini nerăbdătoare de zid, strîmbîndu-se când își dădu părul lung de pe frunte.

– Ei, Tuesday, să știi că francezul acela ciudat s-a întors.

Tuesday își scoase sutienul alb, simplu, și își puse unul mai provocator, cu jumătate de cupă, din dantelă neagră.

– Tipul cu poezia?

Calamity încuviință din cap.

– Da... Ah, bună, draga mea. Sînt eu, mama! Cindy este acolo? Mi-o dai la telefon?

Tuesday zîmbi înțelegătoare, în timp ce o urmărea pe femeia care vorbea la telefon. Apoi își

scoase blugii, își puse niște bikini negri cu șnur și se îndreptă spre oglinda ieftină cât peretele de lângă ușa care dădea spre scenă. Melodia celor de la Nine Inch Nails se termină și începură acordurile cântecului *More Human Than Human* al lui White Zombie. Tuesday își trecu degetele prin părul des, dîndu-l la o parte de pe față, iar apoi începu să se fardeze cu o mînă sigură: își rujă buzele, își dădu cu rimel și cu fard de pleoape. Înainte să iasă pe scenă, mai aruncă o ultimă privire în oglindă.

Fetele o porecliseră Cușca. Scena era o suprafață de vreo șase metri pătrați, viu luminată de flashurile colorate ale stroboscopului, care se întunecau brusc în violet sau în roșul stacojiu al tăciunilor mocniți. De jur împrejur existau cîteva mici ferestre pătrate. Prin ele puteai zări figuri întunecate, sfînd jos sau în picioare, în timp ce le urmăreau pe fetele de pe scenă cu ochii lor opaci. Tuesday se învîrți pe lângă celelalte patru dansatoare, simțind că atenția spectatorilor se concentrase asupra ei: era Fata cea Nouă. Închise ochii pe jumătate și își linse buzele seducător, în timp ce își trecea degetele prin păr, răsucindu-se pentru a lăsa să i se vadă mai întîi la prima

fereastră și apoi la cea de-a doua sîinii strînși în sutien și pîntecele suplu care se curba spre zona pubiană. Observă prin sticla întunecată o pereche de ochi și o gură, cînd lăsă mîinile în jos și își puse degetele lascive pe marginile sutienului. Pentru o clipă închise ochii, mimînd extazul, apoi îi deschise din nou.

În fața ei era una dintre ferestre. În spatele ei stătea cineva. Francezul. Venea acolo de două sau trei ori pe săptămîină, îmbrăcat întotdeauna la fel, cu o șapcă neagră de base-ball și ochelari fumurii, și oferea de fiecare dată același lucru femeilor din Cușcă – o bucată de hîrtie pe care scria ceva într-o limbă străină. Calamity spunea că era în franceză, deși nici una dintre fete nu fusese capabilă să descifreze ce spuneau mesajele.

– Ce contează, pufnise Brittany odată, cînd Calamity își exprimase curiozitatea. Este un tip ciudat, ce mai vrei să știi?

Acum era în fața lui Tuesday și ținea o bucată de hîrtie scrisă de mînă și lipită de sticlă. Zîmbetul lui Tuesday semăna mai mult a rînjet. Fata se apropie de fereastră și începu să-l tachineze. Puse mîna pe bikini, iar apoi își lăsă palmele să alunece între coapse, pe abdomenul

suplu, pe cînd sîinii amenințau să se reverse din sutien. Se jucă cu închizătoarea, cu capul dat pe spate și ochii închiși doar pentru o clipă...

Dar, cînd îi deschise din nou, bărbatul dispăruse.

CAPITOLUL 2

În cabina din culise, Brittany termină cu machiatul și intră în Cușcă. În spatele ei, Calamity își încheie nasturii cămășii, își puse un pulover larg de lînă și pardesiul. Se uită la ceas – unu și zece – și înjură pe înfundate. Îi promisese baby-sitter-ei că avea să se întorcă la douăsprezece și jumătate.

– Am fugit, le strigă ea celorlalte fete, luîndu-și poșeta. Pa.

Exact atunci, Sammy băgă capul pe ușă.

– Hei, zise el, arătînd-o cu degetul pe Calamity. Ești solicitată.

Calamity clătină din cap.